

и Лалка излъзохъ, та нѣма съ кого и да се посѣвѣтвамъ! Да купя нѣкоя дрѣха за мама — много пари струва! Нимъ рѣжавици да ѣ купя? а, не, тя си има. По добръ нѣкакви сладки. Мисля, че това ще бѣде най-благоразумно . . . Да . . . (*гледъ прѣзъ прозореца*). Хъ, ето че иде Иванчо . . . той е добъръ . . . той може да ме посѣвѣтва!

ЯВЛЕНИЕ III.

Иванчо (*влиза*). Добъръ день, Коста!

Коста. Далъ ти Богъ добро, Иванчо . . . тъкмо току за тебе мислѣхъ . . . а защо си тъй смутенъ?

Иванчо. Тука ли е баща ти?

Коста. Вчера прѣди обѣдъ отиде по работа, а ще се завърне дори подиръ три дни . . .

Иванчо. Господи! Какво ще правишъ сега азъ?

Коста. Какво се е случило?

Иванчо. И азъ не знамъ вече — какво! . . . Тате е боленъ . . . Други докторъ да викамъ — пари трѣбватъ . . . а азъ вчупена пара нѣмамъ.

Коста. Кажки тогазъ на доктора, че сте бѣдни.

Иванчо. Веѣки докторъ не се съгласява даромъ да лѣкува . . . а ако твоя баща не ни взима, то е защото отдавна се познаватъ съ баща ми . . . Господи, Господи . . . какво да правишъ азъ сега! . . .

Коста. А колко трѣбва да платишъ на доктора?

Иванчо. Поне три лева, ако не повече и два за лѣкарство — та петъ.

Коста. Петъ лева? Гдѣ имамъ толкова пари . . . само . . . или не, ето що, Иванчо, вземи моитѣ пари.